Het leven vieren

ANITA GALLE

DEZE zomer hoorde ik – en dat was lang geleden – de ijsventer al van ver aankomen. Hij kwam aangereden met een melodietje dat boven alle andere zomergeluiden uit klonk. Spontaan had ik de neiging om naar buiten te stappen, denkend aan vakanties uit mijn kindertijd. Niet alleen omdat ik ijs zo lekker vond (vind ik nog trouwens), maar omdat een ijsje toen heel uitzonderlijk was. Bovendien was het een moment waarop volwassenen bleven praten en kinderen langer buiten mochten spelen.

Mijn God, hoe belangrijk is het in een mensenleven momenten te hebben om naar uit te zien. Als kind kan dat de ijsventer zijn, en ook als volwassene kunnen we niet leven zonder te kunnen uitzien naar iets of iemand. Kan een mens dat niet langer, dan dreigt hij op zichzelf terug te plooien. Uitzien naar zorgt voor de spankracht om verder te kijken dan alles wat dient gedaan, de dagelijkse routine. Een mens kan zo gevangen geraken in al dat concrete van elke dag, werk, gezin, dat hij vergeet naar de horizon te kijken. Dat hij vergeet dat er een horizon is.

Ik moet dan denken aan mensen die geen gezin om zich hebben, geen baan. Uitzien naar is voor hen volstrekt anders. Het is onze taak om zo'n mensen niet te vergeten. Tijd dus voor een bezoekje, een uitnodiging, een kaartje of telefoontje. Het is vreemd hoe vlug mensen vergeten worden. Je hoort zo vaak: eenmaal je niet langer uit werken gaat of zodra je met pensioen bent, hoor je er niet meer bij. Jammer genoeg is dat vaak het geval. In feite is het niet verwonderlijk dat mensen zich dan afvragen: „Wie ben ik geweest, of wat betekende het wat ik deed?" Ik meen dat we mensen het geschenk moeten geven dat ze in hun leven kunnen uitzien naar. We moeten mensen helpen perspectief te krijgen.

Uitzien naar kan zich op vele vlakken afspelen, maar ik alvast kom steevast bij U terecht, mijn God. Dieper en verder dan alles waarnaar ik uitkijk, bent U het naar wie ik zo verlang. Verlangen naar U is de drijfkracht van mijn leven. Zo vaak voel ik dat U, mijn God, het leven als een groot cadeau heeft gegeven. Ik ben daar zo dankbaar om. Die dankbaarheid om uw geschenk van leven en liefde is zo groot, dat ik dit niet voor mezelf kan en wil houden. Het leven en de liefde vieren we best samen met anderen. U, mijn God, geeft immers nooit geschenken om voor onszelf te houden.

De tegenpool van het samen het leven vieren is onverschilligheid. Het laatste wat van U, mijn God, kan gezegd worden, is dat U onverschillig bent. Ik weet dat velen niet langer de wekelijkse zondagsviering bijwonen. Ik kan slechts zeggen dat dit samen vieren voor mij heel betekenisvol en altijd een thuiskomen is. Niet dat ik er dan zomaar bij zit. Neen, ik ervaar aanwezigheid. En ik geniet al vóór de viering van de stilte. Het is alsof die stilte me openmaakt voor wat komen gaat. Elke eucharistie is trouwens anders. Al was het maar omdat ik zelf ook nooit dezelfde ben. Soms zit ik met vragen en zorgen, worstel ik met gevoelens en ervaringen. Maar ik wil en geloof erin dat te midden van een gemeenschap, met U in het midden, een thuis is voor mij.

Het is ook mijn ervaring dat in het samen vieren van de eucharistie duidelijk wordt dat mensen gegeven worden aan elkaar. Ik kan tijdens de week, wanneer zo veel te doen valt dat een mens soms niet weet waaraan eerst begonnen, uitzien naar de viering. Het is alsof ik weet: zondag word ik verwacht, kom ik thuis, krijg ik voedsel voor onderweg, woorden om van te leven, aanwezigheid, nabijheid. Mijn God, ik kijk naar U uit, omdat U voor mij bent als een geschenk van liefde, en dit telkens weer.

Lieve God,
laat ons meer bewust
samen vieren,
zo worden we meer
mens voor elkaar,
begrijpen we
welk groot geschenk
van liefde en leven
Gij ons steeds weer geeft.

OMROEP

• *1 oktober, 22.50 uur, Canvas*. Op woensdag na de speelfilm brengt Canvas dit najaar een serie lange (auteurs)documentaires. Ze vallen op door de grote betrokkenheid van de makers bij hun onderwerp. Vanavond *Alone in Four Walls,* over een heropvoedingsinrichting voor jonge Russische delinquenten. Ze komen uit kansarme en criminele milieus zonder enig vooruitzicht op een beter leven. In de tuchtschool vinden ze paradoxaal genoeg de rust, orde en regelmaat die ze nodig hebben om zich op een min of meer normale manier te ontwikkelen.

• *5 oktober, 22.10 uur, VRT één*. Aflevering 5 van *Terug naar Siberië,* onvolprezen achtdelige serie van Martin Heylen die de winterse reis overdoet die hij maakte voor *Man bijt hond*. Hij zoekt dezelfde mensen weer op, maar dan in volle zomer. En opnieuw zonder dat zij iets afwisten van zijn komst.

De vrome kudde

JOGGERS

Een vermoeide chauffeur besluit de snelweg te verlaten en in de lommer van een bosje te stoppen voor een dutje. De plek die hij koos ligt echter langs een veelgebruikt joggingpaadje. Hij staat nog maar vijf minuten geparkeerd, of er komt een jogger aangehuppeld, tikt op zijn raampje en vraagt:
– Weet u soms hoe laat het is?
De man kijkt op zijn horloge en zegt:
– Kwart na acht.

De jogger loopt verder en de man maakt het zich opnieuw gemakkelijk. Kort daarop tikt weer iemand op het raampje. Alweer een jogger die wil weten hoe laat het is. Zucht de man enigszins verveeld:
– Twintig over acht.

De jogger bedankt en loopt verder. De man wil zich opnieuw comfortabel nestelen, maar ziet dan dat er meerdere joggers voorbijkomen en beseft dat het niet lang zal duren alvorens hij opnieuw wordt gestoord. Dus pakt hij een stuk papier en krabbelt daarop:
– Ik weet NIET hoe laat het is!
Hij klemt het papiertje tussen venster en raamstijl, en laat zich opnieuw lekker onderuit zakken in zijn stoel. Als hij bijna is ingedommeld, tikt weer een jogger op de raam en zegt:
– Mijnheer, het is half negen.

Ingezonden door Jan Umans

In onze Kerk mag best wat meer gelachen worden. Dat blijkt ook de uitdrukkelijke wens van heel wat lezers. Die proberen we in deze rubriek op hun wensen te bedienen. Wekelijks één of meerdere mopjes, leuke anekdotes, bedenkingen, woordspelingen... Kent u er nog een leuke? *Kerk+Leven • Vrome Kudde,* Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen, fax 03/210.08.49, e-mail devromekudde@kerknet.be.

VLAAMSE PUZZELS
DE PUZZELAAR
Uitgeverij Jacques Gilliéron bvba
Antwerpen Telefoon (03)658.91.53 - 658.00.53

Zweedse kruiswoordpuzzel.
Méér van deze Zweedse puzzels vindt u in de volgende Vlaamse puzzeltijdschriften van 'De Puzzelaar' t.w. De Stad Stockholm en De Viking.
Bij uw dagbladhandelaar verkrijgbaar.

Oplossing van de puzzel van vorige week: PLASTIEK

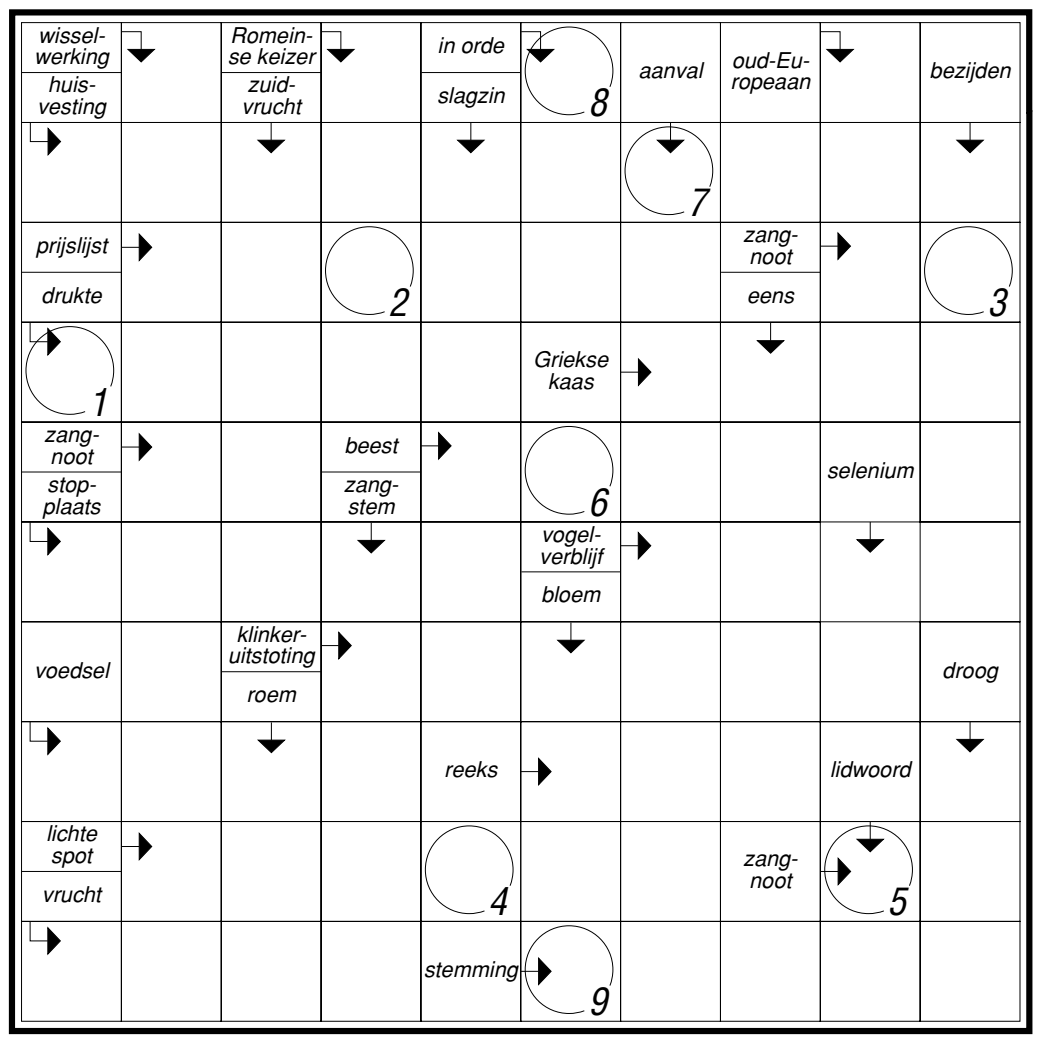

1	2	3	4	5	6	7	8	9